

9. funkční období

259

Vládní návrh, kterým se předkládají Parlamentu České republiky k vyslovení souhlasu s ratifikací změny Římského statutu Mezinárodního trestního soudu týkající se zločinu agrese přijaté dne 11. června 2010 na Revizní konferenci Římského statutu v Kampale

2014

N á v r h

U S N E S E N Í

Senátu Parlamentu České republiky

k vládnímu návrhu, kterým se předkládají Parlamentu České republiky k vyslovení souhlasu s ratifikací změny Římského statutu Mezinárodního trestního soudu týkající se zločinu agrese přijaté dne 11. června 2010 na Revizní konferenci Římského statutu v Kampale.

Senát Parlamentu České republiky s o u h l a s í s ratifikací změn Římského statutu Mezinárodního trestního soudu týkajících se zločinu agrese přijatých dne 11. června 2010 na Revizní konferenci Římského statutu v Kampale.

P ř e d k l á d a c í z p r á v a p r o P a r l a m e n t
k Návrhu na ratifikaci změn Římského statutu Mezinárodního trestního soudu
týkajících se zločinu agrese, Kampala, 11. června 2010

I.

O B E C N Ě

Římský statut Mezinárodního trestního soudu (dále též „ŘS“ či jen „Statut“), mezinárodní smlouva, která ustavuje Mezinárodní trestní soud (dále též „ICC“ či jen „Soud“) a určuje jeho jurisdikci a procesní pravidla, byl přijat a otevřen k podpisu na mezinárodní diplomatické konferenci v Římě dne 17. července 1998 a v platnost vstoupil dne 1. července 2002. Soud má stíhat nejzávažnější zločiny podle mezinárodního práva (genocidu, zločiny proti lidskosti, válečné zločiny a do budoucna i agrese), a to pouze tehdy, pokud je nechtějí či nemohou stíhat příslušné státy samy (princip komplementarity). K 1. květnu 2013 je smluvní stranou ŘS 122 států, stále chybí ratifikace tří stálých členů Rady bezpečnosti OSN, a to USA, Ruska a Číny.¹ Z členů NATO neratifikovalo ŘS vedle USA pouze Turecko. ICC se naopak těší plné a aktivní podpoře ze strany Evropské unie a jejích členských států.

ICC je teritoriálně příslušný pro zločiny, které byly spáchány na státním území smluvní strany ŘS, včetně na palubě jí registrovaných lodí a letadel (princip teritoriality), nebo pokud byly spáchány občanem smluvní strany ŘS (princip aktivní personality). U zločinu agrese je tento mechanismus odlišný. Výše uvedené principy se neuplatní, když o prošetření těchto zločinů ICC požádá Rada bezpečnosti OSN. V tomto případě má ICC jurisdikci nad výše vyjmenovanými zločiny, i pokud byly spáchány na území a občany států, které nejsou smluvními stranami ŘS. Tento mechanismus je pro zločin agrese stejný.

Zahájit vyšetřování konkrétních případů může pouze žalobce, a to: (i) na žádost smluvní strany; (ii) na žádost Rady bezpečnosti OSN jednající na základě kapitoly VII Charty OSN;² (iii) sám z vlastní iniciativy, avšak v tomto případě musí mít souhlas přípravného senátu³.

Zločin agrese je ve výčtu zločinů, za které je ICC oprávněn soudit jednotlivce již od okamžiku přijetí Římského statutu v roce 1998. Protože státy se nemohly dohodnout na podobě tohoto zločinu, samotné přijetí definice zločinu agrese bylo ponecháno na Revizní konferenci. Za tímto účelem byla Shromážděním smluvních stran Římského statutu v roce 2002 ustavena zvláštní pracovní skupina pro zločin agrese, která byla otevřena všem státům, tedy i státům, které nejsou smluvními stranami Římského statutu. ČR se jejího jednání účastnila od samého počátku. Pracovní skupina měla za úkol připravit návrh definice zločinu agrese pro Revizní konferenci smluvních stran Římského statutu. Zvláštní pracovní skupina pro zločin agrese ukončila svoji činnost v únoru 2009. Revizní konference se pak uskutečnila

¹ USA neodmítají samu myšlenku mezinárodní trestní spravedlnosti a soudnictví, naopak, patří k jejím iniciátorům. Zatímco za Clintonovy vlády Statut podepsaly, za Bushovy vlády svůj podpis odvolaly a za Obamovy vlády v některých aspektech s ICC spolupracují a jeho aktivity podporují. Přístup USA k ŘS se však v brzké době neočekává. Rusko ŘS podepsalo, ratifikaci však oddaluje. Čína ŘS ani nepodepsala.

² Rada bezpečnosti již tuto svoji pravomoc využila dvakrát, a to v souvislosti se Súdánem [rezoluce RB č. 1593 (2005)] a s Libyí [rezoluce RB č. 1970 (2011)].

³ Žalobce tuto svoji pravomoc využil v souvislosti se situací povolebního násilí z roku 2007 v Keni (2010) a v souvislosti s prezidentským soubojem v Pobřeží Slonoviny (2011).

v roce 2010 v ugandské Kampale, kde došlo i za účasti států, které nejsou smluvními stranami Římského statutu (USA, Rusko, Čína), ke konsensuálnímu přijetí definice zločinu agrese a podmínek, za kterých bude moci Mezinárodní trestní soud vykonávat svoji pravomoc nad tímto zločinem spáchaným jednotlivcem. Definice zločinu agrese, včetně podmínek výkonu jurisdikce Soudu, je obsažena v rezoluci Revizní konference RC/Res.6. K rezoluci jsou připojeny tři přílohy. Příloha I obsahuje definici zločinu agrese (čl. 8 bis), včetně procesních podmínek výkonu jurisdikce Mezinárodního trestního soudu (čl. 15 bis, čl. 15 ter), příloha II obsahuje skutkové znaky zločinu agrese (které jsou v souladu s čl. 9 ŘS samostatným právním předpisem), příloha III obsahuje výkladová pravidla k přijaté definici (tzv. Porozumění). Text rezoluce s přílohami je součástí předkládací zprávy.

Změny ŘS týkající se zločinu agrese doposud ratifikovalo třináct států (např. Německo, Estonsko, Lichtenštejnsko, Lucembursko, Samoa a Trinidad a Tobago, Kypr, Belgie, Botswana). Některé státy jsou v pokročilém stádiu ratifikačního procesu (např. Rakousko, Nizozemsko, Finsko). Další státy ratifikační proces chystají nebo zvažují (např. Polsko).

Česká republika myšlenku vzniku ICC vždy plně podporovala a patřila ke státům, které se aktivně podílely na formulaci ŘS i na podobě zločinu agrese. ČR je smluvní stranou ŘS od 1. října 2009 a od roku 2012 působí u ICC i český soudce Robert Fremr. Podpora mezinárodního trestního soudnictví a ICC je trvalou součástí koncepce české zahraniční politiky.

V souvislosti s touto kampalskou změnou byla přijata novela trestního zákoníku (zákon č. 105/2013 Sb.), která s účinností od 1. ledna 2014 nově v § 405a upravuje skutkovou podstatu zločinu agrese. ČR tak bude schopna zajistit stíhání tohoto zločinu sama. V souladu s principem komplementarity by proto vlastní jurisdikce Soudu ve vztahu k občanům ČR nastoupila pouze tehdy, došlo-li by k rozvratu státního zřízení či se ČR dobrovolně rozhodla předat konkrétní osobu k trestnímu stíhání před ICC.

Vzhledem k historickým zkušenostem ČR (rok 1938, 1968) a důrazu ČR na prosazování konceptu vlády práva jako základní hodnoty mezinárodních vztahů, předkládá vláda tuto změnu Římského statutu Parlamentu s návrhem na vyslovení souhlasu s její ratifikací.

Změny ŘS týkající se zločinu agrese jsou mezinárodní smlouvou prezidentské povahy. Vzhledem k tomu, že ŘS byl schvalován podle čl. 10a Ústavy a že definováním zločinu agrese a umožněním, aby nad ním ICC začal vykonávat svou jurisdikci, dochází k rozšíření přenosu (byť podmíněnému eventuální neschopností ČR zločin agrese sama v praxi postihovat) pravomoci orgánů ČR na ICC, k vyslovení souhlasu Parlamentu s ratifikací těchto změn ŘS je třeba v souladu s čl. 39 odst. 4 Ústavy ústavní většiny.

Závazky plynoucí z těchto změn ŘS jsou v souladu s vnitrostátním právem ČR, jehož nedílnou součástí jsou i mezinárodněprávní závazky ČR a právo EU. Stane-li se ČR smluvní stranou těchto změn, nebude to představovat žádné dodatečné náklady nad stávající příspěvek ICC, který je ČR povinna každoročně platit, ani to nebude spojeno s žádným jiným zvýšením výdajů ze státního rozpočtu. K těmto změnám ŘS nelze činit výhrady.

II.

INFORMACE O ZLOČINU AGRESE

Historie

Zákaz agrese (v dřívější české terminologii zločin proti míru) je jedním z nejzákladnějších pravidel mezinárodního práva. Zločin agrese je jednak:

- zločinem, kterého se může dopustit stát, a stát poté nese mezinárodněprávní odpovědnost (tj. mezinárodní zločin),
jednak:

- zločinem, kterého se může dopustit jednotlivec, a ten pak nese individuální trestněprávní odpovědnost (tj. zločin podle mezinárodního práva).

Agrese je nejzávažnější a nejnebezpečnější formou protiprávního použití síly, kterého se stát v mezinárodních vztazích může dopustit. Zákaz agrese zakotvený v čl. 2 odst. 4 Charty OSN má povahu kogentní normy mezinárodního práva a žádný stát se nemůže za žádných okolností od tohoto zákazu odchýlit. Podle Charty OSN nese primární odpovědnost za udržování mezinárodního míru a bezpečnosti Rada bezpečnosti, která má pravomoc podle čl. 39 Charty OSN určit, zda došlo k agresi, a rozhodnout, jaká opatření budou učiněna, aby byl udržen nebo obnoven mezinárodní mír a bezpečnost. Charta OSN však neobsahuje žádnou bližší definici agrese a ani jasnou odpověď na otázku, zda se jedná o výlučnou pravomoc Rady bezpečnosti, nebo zda tuto pravomoc má i jiný orgán OSN (Valné shromáždění OSN, Mezinárodní soudní dvůr), popřípadě stát sám.

V roce 1974 byla přijata právně nezávazná rezoluce č. 3314 Valného shromáždění OSN, která ve svém čl. 1 definuje agresi jako použití síly jedním státem proti svrchovanosti, územní celistvosti nebo politické nezávislosti druhého státu nebo jakýmkoli jiným způsobem neslučitelným s Chartou OSN a ve svém čl. 3 vypočítává konkrétní jednání představující agresi (invaze, vojenská okupace, blokáda přístavů atd.). Ačkoli se nejedná o mezinárodní smlouvu, Mezinárodní soudní dvůr v případě *Nikaragua v. USA* konstatoval, že minimálně některá pravidla obsažená v této definici mohou odrážet mezinárodní obyčejové právo a že tak mohou být právně závazná (konkrétně čl. 3). Tato rezoluce se netýká otázek individuální trestněprávní odpovědnosti za provedení tohoto zločinu.

Otázka individuální trestněprávní odpovědnosti za zločin agrese je jedno ze stěžejních témat mezinárodního práva již více než 60 let. Trestnost agrese jako zločinu podle mezinárodního práva byla poprvé obsažena ve Statutu Norimberského tribunálu připojeném k Dohodě o stíhání a potrestání hlavních válečných zločinců evropské Osy, Londýn, 8. srpna 1945 (č. 164/1947 Sb.). Čl. 6 písm. a) Statutu stanovil, že *zločinem proti míru je osnování, příprava, podněcování nebo podniknutí útočné války...anebo účast na společném plánu nebo spiknutí*, ovšem bez bližšího vymezení skutkové podstaty tohoto zločinu. Norimberský tribunál ve své judikatuře potvrdil koncepci, že jednotlivec nese trestněprávní odpovědnost za zločin agrese na základě norem mezinárodního práva, a může tak být za tento zločin souzen mezinárodním soudem. Norimberský tribunál vycházel z argumentace, že *zločiny podle mezinárodního práva jsou páčány lidmi, nikoli abstraktními entitami*, jako jsou státy. Zločin agrese v judikatuře tohoto soudu vycházel z apriorního faktu, že Německo se jako stát dopustilo zločinu agrese. Byla zde tedy příčinná souvislost mezi jednáním státu a jednáním jednotlivce.

Zločin agrese je zločinem „vůdcovského“ charakteru („leadership crime“). To znamená, že může být spáchán pouze osobou, která je v takovém postavení, které jí umožňuje efektivně vykonávat kontrolu nad státem nebo řídit jeho politické nebo vojenské akce, tzn. že fakticky může připravit nebo provést ozbrojený útok na jiný stát takovým způsobem, který je neslučitelný s pravidly mezinárodního práva. Tím je vyloučena odpovědnost běžných vojáků účastnících se bojových operací.

Kampalská definice zločinu agrese

V ŘS nový čl. 8 bis odst. 1 stanoví, že „zločin agrese“ znamená *plánování, přípravu, zahájení nebo provedení útočného činu, který svým charakterem, závažností a rozsahem zakládá zjevné porušení Charty OSN, a to osobou v postavení, které jí umožňuje efektivně vykonávat kontrolu nad státem nebo řídit jeho politické nebo vojenské akce*. První část věty obsahuje tzv. klauzuli prahu závažnosti jednání.⁴ Druhá část věty vychází z předpokladu, že zločin agrese je zločin „vůdcovského charakteru“. Čl. 8 bis odst. 2 se týká agrese jako jednání státu a stanoví, že „útočný čin“ znamená *použití ozbrojené síly jedním státem proti svrchovanosti, územní celistvosti nebo politické nezávislosti druhého státu nebo jakýmkoli jiným způsobem neslučitelným s Chartou OSN*. Dále je zde obsaženo sdělení, že kterýkoliv následující čin [následuje výčet jednání] je považován za útočný čin. Čl. 8 bis odst. 2 vychází z čl. 1 a 3 rezoluce Valného shromáždění OSN č. 3314 (XXIX) ze dne 14. prosince 1974 o definici agrese s tím, že opomíjí začleňující a vylučující klauzuli této rezoluce.⁵ Čl. 8 bis je tak kombinací zločinu agrese jako jednání státu a zločinu agrese jako jednání jednotlivce. Interpretaci čl. 8 bis blíže rozvádějí Porozumění č. 6 a č. 7, která budou významná pro výklad těchto ustanovení Soudem. Porozumění č. 6 označuje agresi za nejzávažnější a nejnebezpečnější formu nelegálního použití síly a při určení, zda byl spáchán útočný čin, se musí vzít na zřetel všechny okolnosti každého případu jednotlivě v souladu s Chartou OSN, včetně závažnosti jednání a jeho důsledků. Porozumění č. 7 stanoví, že pojem „zjevný“ je složen ze tří prvků: 1) charakteru, 2) závažnosti, 3) rozsahu. Tyto prvky musí být splněny kumulativně a existence jednoho nemůže být bez dalšího prokázáním splnění dvou prvků zbývajících.

Podmínky vstupu v platnost změn Římského statutu týkajících se zločinu agrese

Změny ŘS týkající se zločinu agrese vstoupí v platnost po splnění tří kumulativních podmínek: 1) nejdříve dne 1. ledna 2017; 2) za podmínky, že jurisdikci Soudu po tomto datu aktivují smluvní strany Římského statutu (konsensem nebo schválením dvěma třetinami přítomných smluvních stran na zasedání Shromáždění smluvních stran), 3) uplynutím jednoho roku od uložení 30 ratifikačních listin nebo listin o přijetí. Pro konkrétní stát vstoupí tato změna Římského statutu v platnost podle jeho čl. 121 odst. 5 jeden rok poté, co uloží ratifikační listinu nebo listinu o přijetí.

⁴ Čl. 8 bis odst. 1 odráží myšlenku, že jenom určité akty agrese zakládají zločin agrese pro účely Římského statutu, a to pouze ty, které svým charakterem, závažností a rozsahem zakládají zjevné porušení Charty OSN.

⁵ Vylučovací a začleňující klauzule se týká pravomocí Rady bezpečnosti určit, že dané jednání v rezoluci uvedené nebylo agresí, nebo naopak, že jednání v rezoluci neuvedené bylo agresí. Výčet jednání státu v čl. 8 bis je polootevřený. Zásada legality je chráněna v čl. 15 bis odst. 5, který stanoví, že určení vnějšího orgánu, že byla spáchána agrese, nebude zavazovat Soud v jeho vlastním posouzení podle Římského statutu.

Změna Římského statutu definující zločin agrese obsahuje obligatorní revizní klauzuli, podle níž další revizní konference přezkoumá tuto změnu Římského statutu sedm let poté, co Soud zahájí výkon jurisdikce nad tímto zločinem.

Podmínky příslušnosti Mezinárodního trestního soudu

Oproti ostatním zločinům v ŘS nebude Soud moci vykonávat jurisdikci nad zločinem agrese spáchaným na území nebo občany státu, který není smluvní stranou Římského statutu. Toto pravidlo se neuplatní na situaci, kdy o prošetření požádá Rada bezpečnosti OSN na základě kapitoly VII Charty OSN. Dále tato změna stanoví, že občan smluvní strany Římského statutu, která by nebyla smluvní stranou zločinu agrese, může být souzen ICC za zločin agrese, který by spáchal na území smluvní strany definice zločinu agrese, ledaže by daný stát předem u generálního tajemníka OSN učinil „opt out“ prohlášení, že není vázán definicí zločinu agrese.

Podmínky pro výkon jurisdikce Mezinárodního trestního soudu

Podmínky pro výkon jurisdikce Soudu na základě oznámení smluvní strany nebo z vlastního podnětu žalobce (čl. 15 bis.)⁶

Podle čl. 15 bis podnět k zahájení řízení o spáchání agrese může podat: a) smluvní strana, b) žalobce sám z vlastní iniciativy. Jestliže žalobce dospěje k závěru, že existuje podstatný důvod domnívat se, že byl zločin agrese spáchán, prověří, zda Rada bezpečnosti rozhodla o spáchání útočného činu dotyčným státem. Žalobce informuje generálního tajemníka OSN o zahájení vyšetřování, včetně všech relevantních informací a dokumentů. Jestliže Rada bezpečnosti rozhodla o spáchání útočného činu, může žalobce zahájit vyšetřování zločinu agrese. Jestliže však takové určení Rada bezpečnosti neprovedla do šesti měsíců od žalobcovy notifikace příslušné situace generálnímu tajemníkovi OSN, může žalobce zahájit vyšetřování, pokud to schválil přípravný úsek Soudu (přípravný úsek je složen ze šesti soudců) a Rada bezpečnosti nerozhodla o tom, že před Soudem nebude zahájeno vyšetřování či stíhání podle čl. 16 Římského statutu (pozastavení řízení o jeden rok na základě rezoluce přijaté podle kapitoly VII Charty OSN). Rada bezpečnosti může řízení před Soudem pozastavit opakovaně.

Podmínky pro výkon jurisdikce Soudu na základě oznámení Rady bezpečnosti podle kapitoly VII Charty OSN (čl. 15 ter.)

Po splnění obecných podmínek pro výkon jurisdikce Soudu bude moci Rada bezpečnosti na základě rezoluce přijaté podle kapitoly VII Charty OSN požádat o zahájení vyšetřování. Daná pravomoc Rady bezpečnosti se vztahuje i na státy, které nejsou smluvními stranami Římského statutu, a na státy, které učiní „opt out“ prohlášení.

---

⁶ Definice zločinu agrese rozdělila „spouštěcí mechanismus“ Soudu, který je pro ostatní zločiny obsažen v čl. 13 Římského statutu do dvou samostatných ustanovení, a to čl. 15 bis a 15 ter.

III.

REZOLUCE TÝKAJÍCÍ SE ZLOČINU AGRESE

Rezoluce RC/Res.6

Přijata na 13. plenárním zasedání dne 11. června konsensem

RC/Res.6 **Zločin agrese**

Revizní konference,

Připomínajíc odst. 1 čl. 12 Římského statutu,

Připomínajíc odst. 2 čl. 5 Římského statutu,

Odvolávajíc se rovněž na odst. 7 rezoluce F, která byla přijata Diplomatickou konferencí Organizace spojených národů zplnomocněných zástupců k ustavení Mezinárodního trestního soudu dne 17. července 1998,

Odvolávajíc se dále na rezoluci ICC-ASP/1/Res.1 o pokračování práce, pokud jde o zločin agrese, a *vyjadřujíc uznání* Zvláštní pracovní skupině pro zločin agrese za to, že vypracovala návrhy ustanovení o zločinu agrese,

Berouc na vědomí rezoluci ICC-ASP/8/Res.6, již Shromáždění smluvních stran předložilo návrhy ustanovení o zločinu agrese k jejich projednání revizní konferencí,

Rozhodnuta aktivovat pravomoc Soudu nad zločinem agrese, jak nejdříve to bude možné,

1. *se rozhodla* přijmout s výhradou ratifikace nebo přijetí v souladu s čl. 5 odst. 2 Římského statutu Mezinárodního trestního soudu (dále jen „Statut“) změny Statutu obsažené v příloze I této rezoluce, které vstoupí v platnost v souladu s čl. 121 odst. 5, a konstatuje, že každá smluvní strana může uložit prohlášení uvedené v čl. 15 *bis* před ratifikací nebo přijetím;

2. *také se rozhodla* přijmout změny skutkových podstat zločinů uvedené v příloze II této rezoluce;

3. *také se rozhodla* přijmout Porozumění týkající se výkladu výše uvedených změn, která jsou obsažena v příloze III této rezoluce;

4. *dále se rozhodla* přezkoumat změny týkající se zločinu agrese sedm let poté, co Soud začne vykonávat jurisdikci,

5. *vyzývá* všechny smluvní strany, aby ratifikovaly nebo přijaly změny obsažené v příloze I.

Příloha I

Změny Římského statutu Mezinárodního trestního soudu týkající se zločinu agrese

1. Čl. 5 odst. 2 Statutu se vypouští.
2. Za čl. 8 Statutu se vkládá následující text:

Článek 8 bis Zločin agrese

1. Pro účely tohoto Statutu „zločin agrese“ znamená plánování, přípravu, zahájení nebo provedení útočného činu, který svou povahou, závažností a rozsahem zakládá zjevné porušení Charty Organizace spojených národů, osobou v postavení, které jí umožňuje efektivně vykonávat kontrolu nad státem nebo řídit jeho politické nebo vojenské akce.
2. Pro účely odstavce 1 „útočný čin“ znamená použití ozbrojené síly státem proti svrchovanosti, územní celistvosti nebo politické nezávislosti jiného státu nebo jakýmkoli jiným způsobem neslučitelným s Chartou Organizace spojených národů. Kterýkoliv z následujících činů, bez ohledu na to, zda byla vyhlášena válka, bude v souladu s rezolucí Valného shromáždění Organizace spojených národů 3314 (XXIX) ze dne 14. prosince 1974 považován za útočný čin:
  - (a) vpád nebo útok ozbrojených sil státu na území jiného státu nebo jakákoli vojenská okupace, byť i dočasná, jež je výsledkem takového vpádu nebo útoku, anebo jakékoliv připojení území jiného státu nebo jeho části, při němž bylo použito síly;
  - (b) bombardování ozbrojenými silami státu území jiného státu, nebo použití jakýchkoliv zbraní státem proti území jiného státu;
  - (c) blokáda přístavů nebo pobřeží státu ozbrojenými silami jiného státu;
  - (d) útok ozbrojených sil státu na pozemní, námořní nebo letecké síly anebo námořní a letecké flotily jiného státu;
  - (e) použití ozbrojených sil jednoho státu, které se nacházejí na území jiného státu se souhlasem přijímajícího státu, v rozporu s podmínkami stanovenými v tomto souhlasu, anebo prodloužení jejich přítomnosti na takovém území po ukončení platnosti tohoto souhlasu;
  - (f) jednání státu, který dovolil, aby jeho území, jež dal k dispozici jinému státu, bylo tímto jiným státem použito ke spáchání útočného činu proti třetímu státu;
  - (g) vyslání státem nebo jeho jménem ozbrojených band, skupin, příslušníků nepravidelných ozbrojených sil nebo žoldnérů, kteří používají ozbrojenou sílu proti jinému státu v tak závažné míře, že se to rovná činům vypočteným výše nebo podstatné účasti státu na nich.
3. Za čl. 15 Statutu se vkládá následující text:

Článek 15 bis

Podmínky pro výkon jurisdikce nad zločinem agrese

(oznámení státu, proprio motu)

1. Soud může vykonávat jurisdikci nad zločinem agrese v souladu s čl. 13 písm. a) a c) s výhradou ustanovení tohoto článku.
2. Soud může vykonávat jurisdikci pouze ve vztahu ke zločinům agrese spáchaným jeden rok po ratifikaci nebo přijetí změn třiceti smluvními stranami.
3. Soud bude vykonávat jurisdikci nad zločinem agrese v souladu s tímto článkem pod podmínkou rozhodnutí přijatého po 1. lednu 2017 stejnou většinou smluvních stran, jaká je nezbytná pro přijetí změny Statutu.
4. Soud může v souladu s čl. 12 vykonávat jurisdikci nad zločinem agrese, který vychází z útočného činu spáchaného smluvní stranou, ledaže tento stát již dříve prohlásil, že nepřijímá tuto pravomoc, podáním prohlášení tajemníkovi. Stažení tohoto prohlášení může být provedeno kdykoliv a bude přezkoumáno smluvní stranou do tří let.
5. Pokud jde o stát, který není smluvní stranou tohoto Statutu, Soud nebude vykonávat svou jurisdikci nad zločinem agrese, který byl spáchán státními příslušníky tohoto státu nebo na jeho území.
6. Tam, kde žalobce shledá, že zde existuje opodstatněný důvod zahájit vyšetřování zločinu agrese, nejprve prověří, zda Rada bezpečnosti určila, že byl spáchán útočný čin dotčeným státem. Žalobce zpraví generálního tajemníka Organizace spojených národů o posuzované situaci před Soudem, včetně všech relevantních informací a dokumentů.
7. Tam, kde Rada bezpečnosti provedla takovéto určení, žalobce může zahájit vyšetřování zločinu agrese.
8. Tam, kde takovéto určení není provedeno do 6 měsíců po datu oznámení, žalobce může zahájit vyšetřování zločinu agrese za podmínky, že přípravný úsek povolil zahájení vyšetřování zločinu agrese v souladu s postupem stanoveným v čl. 15 a Rada bezpečnosti v souladu s čl. 16 nerozhodla jinak.
9. Určení útočného činu orgánem mimo Soud nebude zavazovat Soud v jeho vlastním posouzení podle tohoto Statutu.
10. Tento článek není na újmu ustanovením týkajícím se podmínek výkonu jurisdikce nad jinými zločiny uvedenými v čl. 5.

4. Za čl. 15 bis Statutu se vkládá následující text:

Článek 15 ter

Výkon jurisdikce nad zločinem agrese

(oznámení podané Radou bezpečnosti)

1. Soud může vykonávat jurisdikci nad zločinem agrese v souladu s čl. 13 odst. b) s výhradou ustanovení tohoto článku.

2. Soud může vykonávat jurisdikci pouze ve vztahu ke zločinům agrese spáchaným jeden rok po ratifikaci nebo přijetí změn třiceti smluvními stranami.

3. Soud vykonává jurisdikci nad zločinem agrese v souladu s tímto článkem pod podmínkou rozhodnutí přijatého po 1. lednu 2017 stejnou většinou smluvních stran, jaká je nezbytná pro přijetí změny Statutu.

4. Určení útočného činu orgánem mimo Soud nebude zavazovat Soud v jeho vlastním posouzení podle tohoto Statutu.

5. Tento článek není na újmu ustanovením týkajícím se podmínek výkonu jurisdikce nad jinými zločiny uvedenými v čl. 5.

5. Za čl. 25 odst. 3 Statutu se vkládá následující text:

3 bis. S ohledem na zločin agrese se ustanovení tohoto článku vztahují pouze na osoby, které jsou v postavení, jež jim umožňuje efektivně vykonávat kontrolu nad státem nebo řídit jeho politické nebo vojenské akce.

6. První věta čl. 9 odst. 1 Statutu se nahrazuje následující větou:

Znaky skutkové podstaty zločinů pomáhají Soudu při výkladu a provádění čl. 6, 7, 8 a 8 bis.

7. Návěť čl. 20 odst. 3 Statutu se nahrazuje následujícím odstavcem, zbytek odstavce zůstává nezměněn:

3. Osoba, která již byla souzena jiným soudem pro jednání uvedené v čl. 6, 7, 8 nebo 8 *bis*, nemůže být souzena Soudem pro totéž jednání, s výjimkou případů, kdy řízení před jiným soudem:

Příloha II

Změny Znaků skutkových podstat zločinů

Článek 8 bis

Zločin agrese

Úvod

1. Rozumí se, že jakýkoliv čin obsažený v čl. 8 bis odst. 2 se kvalifikuje jako útočný čin.
2. Neexistuje žádný požadavek prokázat, že pachatel právně vyhodnotil použití ozbrojené síly státem jako neslučitelné s Chartou Organizace spojených národů.
3. Pojem „zjevný“ je objektivním kvalifikátorem.
4. Neexistuje žádný požadavek prokázat, že pachatel právně vyhodnotil povahu porušení Charty Organizace spojených národů jako „zjevné“.

Znaky

1. Pachatel plánoval, připravoval, zahájil nebo vykonal útočný čin.
2. Pachatel byl osobou⁷ v postavení, které jí umožňuje efektivně vykonávat kontrolu nad státem, který spáchal útočný čin, nebo řídit jeho politické nebo vojenské akce.
3. Útočný čin – použití ozbrojené síly jedním státem proti svrchovanosti, územní celistvosti nebo politické nezávislosti druhého státu nebo jakýmkoli jiným způsobem neslučitelným s Chartou Organizace spojených národů – byl spáchán.
4. Pachatel si byl vědom faktických okolností zakládajících neslučitelnost použití ozbrojené síly státem s Chartou Organizace spojených národů.
5. Útočný čin svým charakterem, závažností a rozsahem byl zjevným porušením Charty Organizace spojených národů.
6. Pachatel si byl vědom faktických okolností zakládajících takové zjevné porušení Charty Organizace spojených národů.

---

¹ Ve vztahu k aktu agrese může být více než jedna osoba, která splňuje tato kritéria.

Příloha III

Porozumění o změnách Římského statutu Mezinárodního trestního soudu ve vztahu ke zločinu agrese

Oznámení podané Radou bezpečnosti

1. Rozumí se, že Soud může vykonávat svou jurisdikci na základě oznámení podaného Radou bezpečnosti v souladu s čl. 13 odst. b) Statutu jen s ohledem na zločiny agrese spáchané po učinění rozhodnutí v souladu s článkem 15 ter odst. 3 a jeden rok po ratifikaci nebo přijetí změn třiceti smluvními stranami, přičemž rozhodující je později splněná podmínka.

2. Rozumí se, že Soud vykonává jurisdikci nad zločinem agrese na základě oznámení podaného Radou bezpečnosti v souladu s čl. 13 odst. b) Statutu bez ohledu na to, zda dotčený stát přijal jurisdikci Soudu nad zločinem agrese.

Příslušnost *ratione temporis*

3. Rozumí se, že v případě čl. 13 odst. a) nebo c) může Soud vykonávat svoji jurisdikci pouze ve vztahu k zločinům agrese spáchaným po učinění rozhodnutí v souladu s čl. 15 bis odst. 3 a jeden rok po ratifikaci nebo přijetí změn třiceti smluvními stranami, přičemž rozhodující je později splněná podmínka.

Vnitrostátní jurisdikce nad zločinem agrese

4. Rozumí se, že změny, které se zabývají definicí útočného činu a zločinu agrese, jsou učiněny pouze pro účely tohoto Statutu. Změny nemohou být v souladu s čl. 10 Římského statutu vykládány jako omezení nebo předjímání stávajících nebo budoucích pravidel mezinárodního práva, která slouží jiným účelům než účelům tohoto Statutu.

5. Rozumí se, že změny nemohou být vykládány jako vznik práva nebo povinnosti vykonávat vnitrostátní jurisdikci nad útočným činem spáchaným jiným státem.

Ostatní prvky shody nad porozuměním

6. Rozumí se, že agrese je nejzávažnější a nejnebezpečnější forma protiprávního použití síly a že při rozhodnutí, zda byl spáchán útočný čin, je nutno vzít v úvahu všechny okolnosti každého případu jednotlivě v souladu s Chartou Organizace spojených národů, včetně závažnosti jednání a jeho důsledků.

7. Rozumí se, že při posouzení, zda útočný čin představuje zjevné porušení Charty Organizace spojených národů, musí všechny tři prvky, tj. charakter, závažnost a rozsah, být natolik dostatečné, aby odůvodnily určení tohoto porušení za zjevné. Existence jednoho prvku nemůže být bez dalšího prokázáním splnění dvou prvků zbývajících.

V Praze dne 26. března 2014

předseda vlády

Mgr. Bohuslav Sobotka, v.r.

Římský statut Mezinárodního trestního soudu

Řím, 17. července 1998

Změny Římského statutu Mezinárodního trestního soudu

Kampala, 11. června 2010

Přijetí změn Římského statutu týkajících se zločinu agrese

Generální tajemník OSN z pozice depozitáře oznamuje následující:

Dne 11. června 2010 přijaly smluvní strany na revizní konferenci Římského statutu Mezinárodního trestního soudu, která se konala v Kampale v Ugandě ve dnech 31. května až 11. června, v souladu s čl. 121 odst. 3 Římského statutu Mezinárodního trestního soudu změny Římského statutu Mezinárodního trestního soudu obsažené v rezoluci RC/Res.6.

V souladu s čl. 123 odst. 3 Římského statutu se ustanovení čl. 121 odst. 3 až 7 vztahují na přijetí a vstup v platnost změn Římského statutu projednaných revizní konferencí.

Čl. 121 odstavce 3, 4, 5, 6 a 7 stanoví následující:

„3. K přijetí změny na zasedání Shromáždění smluvních stran nebo na revizní konferenci, během nichž nelze dosáhnout konsensu, je zapotřebí dvoutřetinová většina hlasů smluvních stran.

4. S výjimkou ustanovení odstavce 5 vstupuje změna v platnost pro všechny smluvní strany jeden rok poté, co sedm osmin z nich uloží ratifikační listiny či listiny o přijetí u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

5. Změna čl. 5, 6, 7 a 8 tohoto Statutu vstoupí v platnost pro ty smluvní strany, které tuto změnu přijaly, jeden rok od uložení jejich listin o ratifikaci či přijetí. Ve vztahu k smluvní straně, jež tuto změnu nepřijala, nebude Soud vykonávat jurisdikci vůči zločinu, kterého se tato změna týká, pokud je tento zločin spáchán státními občany této smluvní strany či na jejím území.

6. Pokud je změna přijata sedmi osminami smluvních stran v souladu s odstavcem 4, smluvní strana, která tuto změnu nepřijala, může s okamžitou platností odstoupit od Statutu nezávisle na čl. 127 odst. 1, ale s výhradou čl. 127 odst. 2 výpovědi podanou nejpozději jeden rok od vstupu takové změny v platnost.

7. Generální tajemník Organizace spojených národů předá všem smluvním stranám změny přijaté na zasedání Shromáždění smluvních stran či na revizní konferenci.“

V operativním odstavci 1 rezoluce RC/Res.6 revizní konference v souladu s čl. 5 odst. 2 Římského statutu Mezinárodního trestního soudu přijala změny Statutu obsažené

v příloze 1 rezoluce, „které jsou předmětem ratifikace nebo přijetí a vstoupí v platnost v souladu s čl. 121 odst. 5 Statutu“.

Kopie textu změn zločinu agrese v arabském, čínském, anglickém, francouzském, ruském a španělském jazyce se tímto připojují.

29. listopadu 2010

Změny Římského statutu Mezinárodního trestního soudu týkající se zločinu agrese

1. Čl. 5 odst. 2 Statutu se vypouští.
2. Za čl. 8 Statutu se vkládá následující text:

Článek 8 bis Zločin agrese

1. Pro účely tohoto Statutu „zločin agrese“ znamená plánování, přípravu, zahájení nebo provedení útočného činu, který svou povahou, závažností a rozsahem zakládá zjevné porušení Charty Organizace spojených národů, osobou v postavení, které jí umožňuje efektivně vykonávat kontrolu nad státem nebo řídit jeho politické nebo vojenské akce.
2. Pro účely odstavce 1 „útočný čin“ znamená použití ozbrojené síly státem proti svrchovanosti, územní celistvosti nebo politické nezávislosti jiného státu nebo jakýmkoli jiným způsobem neslučitelným s Chartou Organizace spojených národů. Kterýkoliv z následujících činů, bez ohledu na to, zda byla vyhlášena válka, bude v souladu s rezolucí Valného shromáždění Organizace spojených národů 3314 (XXIX) ze dne 14. prosince 1974 považován za útočný čin:
  - (a) vpád nebo útok ozbrojených sil státu na území jiného státu nebo jakákoli vojenská okupace, byť i dočasná, jež je výsledkem takového vpádu nebo útoku, anebo jakékoliv připojení území jiného státu nebo jeho části, při němž bylo použito síly;
  - (b) bombardování ozbrojenými silami státu území jiného státu, nebo použití jakýchkoliv zbraní státem proti území jiného státu;
  - (c) blokáda přístavů nebo pobřeží státu ozbrojenými silami jiného státu;
  - (d) útok ozbrojených sil státu na pozemní, námořní nebo letecké síly anebo námořní a letecké flotily jiného státu;
  - (e) použití ozbrojených sil jednoho státu, které se nacházejí na území jiného státu se souhlasem přijímajícího státu, v rozporu s podmínkami stanovenými v tomto souhlasu, anebo prodloužení jejich přítomnosti na takovém území po ukončení platnosti tohoto souhlasu;
  - (f) jednání státu, který dovolil, aby jeho území, jež dal k dispozici jinému státu, bylo tímto jiným státem použito ke spáchání útočného činu proti třetímu státu;
  - (g) vyslání státem nebo jeho jménem ozbrojených band, skupin, příslušníků nepravidelných ozbrojených sil nebo žoldnéřů, kteří používají ozbrojenou sílu proti jinému státu v tak závažné míře, že se to rovná činům vypočteným výše nebo podstatné účasti státu na nich.
3. Za čl. 15 Statutu se vkládá následující text:

Článek 15 bis

Podmínky pro výkon jurisdikce nad zločinem agrese

(oznámení státu, proprio motu)

1. Soud může vykonávat jurisdikci nad zločinem agrese v souladu s čl. 13 písm. a) a c) s výhradou ustanovení tohoto článku.
2. Soud může vykonávat jurisdikci pouze ve vztahu ke zločinům agrese spáchaným jeden rok po ratifikaci nebo přijetí změn třiceti smluvními stranami.
3. Soud bude vykonávat jurisdikci nad zločinem agrese v souladu s tímto článkem pod podmínkou rozhodnutí přijatého po 1. lednu 2017 stejnou většinou smluvních stran, jaká je nezbytná pro přijetí změny Statutu.
4. Soud může v souladu s čl. 12 vykonávat jurisdikci nad zločinem agrese, který vychází z útočného činu spáchaného smluvní stranou, ledaže tento stát již dříve prohlásil, že nepřijímá tuto pravomoc, podáním prohlášení tajemníkovi. Stažení tohoto prohlášení může být provedeno kdykoliv a bude přezkoumáno smluvní stranou do tří let.
5. Pokud jde o stát, který není smluvní stranou tohoto Statutu, Soud nebude vykonávat svou jurisdikci nad zločinem agrese, který byl spáchán státními příslušníky tohoto státu nebo na jeho území.
6. Tam, kde žalobce shledá, že zde existuje opodstatněný důvod zahájit vyšetřování zločinu agrese, nejprve prověří, zda Rada bezpečnosti určila, že byl spáchán útočný čin dotčeným státem. Žalobce zpraví generálního tajemníka Organizace spojených národů o posuzované situaci před Soudem, včetně všech relevantních informací a dokumentů.
7. Tam, kde Rada bezpečnosti provedla takovéto určení, žalobce může zahájit vyšetřování zločinu agrese.
8. Tam, kde takovéto určení není provedeno do 6 měsíců po datu oznámení, žalobce může zahájit vyšetřování zločinu agrese za podmínky, že přípravný úsek povolil zahájení vyšetřování zločinu agrese v souladu s postupem stanoveným v čl. 15 a Rada bezpečnosti v souladu s čl. 16 nerozhodla jinak.
9. Určení útočného činu orgánem mimo Soud nebude zavazovat Soud v jeho vlastním posouzení podle tohoto Statutu.
10. Tento článek není na újmu ustanovením týkajícím se podmínek výkonu jurisdikce nad jinými zločiny uvedenými v čl. 5.

4. Za čl. 15 bis Statutu se vkládá následující text:

Článek 15 ter

Výkon jurisdikce nad zločinem agrese

(oznámení podané Radou bezpečnosti)

1. Soud může vykonávat jurisdikci nad zločinem agrese v souladu s čl. 13 odst. b) s výhradou ustanovení tohoto článku.

2. Soud může vykonávat jurisdikci pouze ve vztahu ke zločinům agrese spáchaným jeden rok po ratifikaci nebo přijetí změn třiceti smluvními stranami.

3. Soud vykonává jurisdikci nad zločinem agrese v souladu s tímto článkem pod podmínkou rozhodnutí přijatého po 1. lednu 2017 stejnou většinou smluvních stran, jaká je nezbytná pro přijetí změny Statutu.

4. Určení útočného činu orgánem mimo Soud nebude zavazovat Soud v jeho vlastním posouzení podle tohoto Statutu.

5. Tento článek není na újmu ustanovením týkajícím se podmínek výkonu jurisdikce nad jinými zločiny uvedenými v čl. 5.

5. Za čl. 25 odst. 3 Statutu se vkládá následující text:

3 bis. S ohledem na zločin agrese se ustanovení tohoto článku vztahují pouze na osoby, které jsou v postavení, jež jim umožňuje efektivně vykonávat kontrolu nad státem nebo řídit jeho politické nebo vojenské akce.

6. První věta čl. 9 odst. 1 Statutu se nahrazuje následující větou:

Znaky skutkové podstaty zločinů pomáhají Soudu při výkladu a provádění čl. 6, 7, 8 a 8 bis.

7. Návěti čl. 20 odst. 3 Statutu se nahrazuje následujícím odstavcem, zbytek odstavce zůstává nezměněn:

3. Osoba, která již byla souzena jiným soudem pro jednání uvedené v čl. 6, 7, 8 nebo 8 *bis*, nemůže být souzena Soudem pro totéž jednání, s výjimkou případů, kdy řízení před jiným soudem:

UNITED NATIONS NATIONS UNIES

POSTAL ADDRESS—ADRESSE POSTALE UNITED NATIONS, N.Y. 10017
CABLE ADDRESS—ADRESSE TELEGRAPHIQUE UNATIONS NEWYORK

Reference: C.N.651.2010.TREATIES-8 (Depositary Notification)

ROME STATUTE OF THE INTERNATIONAL CRIMINAL COURT
ROME, 17 JULY 1998

AMENDMENTS TO THE ROME STATUTE OF THE INTERNATIONAL CRIMINAL COURT

KAMPALA, 11 JUNE 2010

ADOPTION OF AMENDMENTS ON THE CRIME OF AGGRESSION

The Secretary-General of the United Nations, acting in his capacity as depositary, communicates the following:

On 11 June 2010, at the Review Conference of the Rome Statute, held in Kampala, Uganda, from 31 May to 11 June 2010, the Parties adopted, in accordance with article 121, paragraph 3, of the Rome Statute of the International Criminal Court, amendments on the crime of aggression to the Rome Statute by Resolution RC/Res.6.

In accordance with article 123, paragraph 3, of the Rome Statute, the provisions of article 121, paragraphs 3 to 7, apply to the adoption and entry into force of any amendments to the Statute considered at the Review Conference.

Article 121, paragraphs 3, 4, 5, 6 and 7 provide as follows:

“3. The adoption of an amendment at a meeting of the Assembly of States Parties or at a Review Conference on which consensus cannot be reached shall require a two-thirds majority of States Parties.

“4. Except as provided in paragraph 5, an amendment shall enter into force for all States Parties one year after instruments of ratification or acceptance have been deposited with the Secretary-General of the United Nations by seven-eighths of them.

“5. Any amendment to articles 5, 6, 7 and 8 of this Statute shall enter into force for those States Parties which have accepted the amendment one year after the deposit of their instruments of ratification or acceptance. In respect of a State Party which has not accepted the amendment, the Court shall not exercise its jurisdiction regarding a crime covered by the amendment when committed by that State Party's nationals or on its territory.

Attention: Treaty Services of Ministries of Foreign Affairs and of international organizations concerned. Depositary notifications are issued in electronic format only. Depositary notifications are made available to the Permanent Missions to the United Nations in the United Nations Treaty Collection on the Internet at <http://treaties.un.org>, under "Depositary Notifications (CNs)". In addition, the Permanent Missions, as well as other interested individuals, can subscribe to receive depositary notifications by e-mail through the Treaty Section's "Automated Subscription Services", which is also available at <http://treaties.un.org>.

“6. If an amendment has been accepted by seven-eighths of States Parties in accordance with paragraph 4, any State Party which has not accepted the amendment may withdraw from this Statute with immediate effect, notwithstanding article 127, paragraph 1, but subject to article 127, paragraph 2, by giving notice no later than one year after the entry into force of such amendment.

“7. The Secretary-General of the United Nations shall circulate to all States Parties any amendment adopted at a meeting of the Assembly of States Parties or at a Review Conference.”

In operative paragraph 1 of resolution RC/Res.6, the Review Conference adopted, in accordance with article 5, paragraph 2, of the Rome Statute of the International Criminal Court, the amendments to the Statute contained in annex 1 to the resolution, “which are subject to ratification or acceptance and shall enter into force in accordance with article 121, paragraph 5”.

... A copy of the text of the amendments on the crime of aggression in the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish languages is transmitted herewith.

29 November 2010

Attention: Treaty Services of Ministries of Foreign Affairs and of international organizations concerned. Depositary notifications are issued in electronic format only. Depositary notifications are made available to the Permanent Missions to the United Nations in the United Nations Treaty Collection on the Internet at <http://treaties.un.org>, under "Depositary Notifications (CNs)". In addition, the Permanent Missions, as well as other interested individuals, can subscribe to receive depositary notifications by e-mail through the Treaty Section's "Automated Subscription Services", which is also available at <http://treaties.un.org>.

Amendments to the Rome Statute of the International Criminal Court on the Crime of Aggression

1. *Article 5, paragraph 2, of the Statute is deleted.*
2. *The following text is inserted after article 8 of the Statute:*

Article 8 bis Crime of aggression

1. For the purpose of this Statute, “crime of aggression” means the planning, preparation, initiation or execution, by a person in a position effectively to exercise control over or to direct the political or military action of a State, of an act of aggression which, by its character, gravity and scale, constitutes a manifest violation of the Charter of the United Nations.

2. For the purpose of paragraph 1, “act of aggression” means the use of armed force by a State against the sovereignty, territorial integrity or political independence of another State, or in any other manner inconsistent with the Charter of the United Nations. Any of the following acts, regardless of a declaration of war, shall, in accordance with United Nations General Assembly resolution 3314 (XXIX) of 14 December 1974, qualify as an act of aggression:

- a) The invasion or attack by the armed forces of a State of the territory of another State, or any military occupation, however temporary, resulting from such invasion or attack, or any annexation by the use of force of the territory of another State or part thereof;
- b) Bombardment by the armed forces of a State against the territory of another State or the use of any weapons by a State against the territory of another State;
- c) The blockade of the ports or coasts of a State by the armed forces of another State;
- d) An attack by the armed forces of a State on the land, sea or air forces, or marine and air fleets of another State;
- e) The use of armed forces of one State which are within the territory of another State with the agreement of the receiving State, in contravention of the conditions provided for in the agreement or any extension of their presence in such territory beyond the termination of the agreement;
- f) The action of a State in allowing its territory, which it has placed at the disposal of another State, to be used by that other State for perpetrating an act of aggression against a third State;
- g) The sending by or on behalf of a State of armed bands, groups, irregulars or mercenaries, which carry out acts of armed force against another State of such gravity as to amount to the acts listed above, or its substantial involvement therein.

3. *The following text is inserted after article 15 of the Statute:*

Article 15 bis

**Exercise of jurisdiction over the crime of aggression
(State referral, *proprio motu*)**

1. The Court may exercise jurisdiction over the crime of aggression in accordance with article 13, paragraphs (a) and (c), subject to the provisions of this article.
2. The Court may exercise jurisdiction only with respect to crimes of aggression committed one year after the ratification or acceptance of the amendments by thirty States Parties.
3. The Court shall exercise jurisdiction over the crime of aggression in accordance with this article, subject to a decision to be taken after 1 January 2017 by the same majority of States Parties as is required for the adoption of an amendment to the Statute.
4. The Court may, in accordance with article 12, exercise jurisdiction over a crime of aggression, arising from an act of aggression committed by a State Party, unless that State Party has previously declared that it does not accept such jurisdiction by lodging a declaration with the Registrar. The withdrawal of such a declaration may be effected at any time and shall be considered by the State Party within three years.
5. In respect of a State that is not a party to this Statute, the Court shall not exercise its jurisdiction over the crime of aggression when committed by that State's nationals or on its territory.
6. Where the Prosecutor concludes that there is a reasonable basis to proceed with an investigation in respect of a crime of aggression, he or she shall first ascertain whether the Security Council has made a determination of an act of aggression committed by the State concerned. The Prosecutor shall notify the Secretary-General of the United Nations of the situation before the Court, including any relevant information and documents.
7. Where the Security Council has made such a determination, the Prosecutor may proceed with the investigation in respect of a crime of aggression.
8. Where no such determination is made within six months after the date of notification, the Prosecutor may proceed with the investigation in respect of a crime of aggression, provided that the Pre-Trial Division has authorized the commencement of the investigation in respect of a crime of aggression in accordance with the procedure contained in article 15, and the Security Council has not decided otherwise in accordance with article 16.
9. A determination of an act of aggression by an organ outside the Court shall be without prejudice to the Court's own findings under this Statute.
10. This article is without prejudice to the provisions relating to the exercise of jurisdiction with respect to other crimes referred to in article 5.

4. *The following text is inserted after article 15 bis of the Statute:*

Article 15 *ter*

**Exercise of jurisdiction over the crime of aggression
(Security Council referral)**

1. The Court may exercise jurisdiction over the crime of aggression in accordance with article 13, paragraph (b), subject to the provisions of this article.

2. The Court may exercise jurisdiction only with respect to crimes of aggression committed one year after the ratification or acceptance of the amendments by thirty States Parties.

3. The Court shall exercise jurisdiction over the crime of aggression in accordance with this article, subject to a decision to be taken after 1 January 2017 by the same majority of States Parties as is required for the adoption of an amendment to the Statute.

4. A determination of an act of aggression by an organ outside the Court shall be without prejudice to the Court's own findings under this Statute.

5. This article is without prejudice to the provisions relating to the exercise of jurisdiction with respect to other crimes referred to in article 5.

5. *The following text is inserted after article 25, paragraph 3, of the Statute:*

3 *bis*. In respect of the crime of aggression, the provisions of this article shall apply only to persons in a position effectively to exercise control over or to direct the political or military action of a State.

6. *The first sentence of article 9, paragraph 1, of the Statute is replaced by the following sentence:*

1. Elements of Crimes shall assist the Court in the interpretation and application of articles 6, 7, 8 and 8 *bis*.

7. *The chapeau of article 20, paragraph 3, of the Statute is replaced by the following paragraph; the rest of the paragraph remains unchanged:*

3. No person who has been tried by another court for conduct also proscribed under article 6, 7, 8 or 8 *bis* shall be tried by the Court with respect to the same conduct unless the proceedings in the other court:

I hereby certify that the foregoing text is a true copy of the Amendments on the crime of aggression to the Rome Statute of the International Criminal Court, adopted on 11 June 2010, at the 13th plenary meeting of the Review Conference of the Rome Statute of the International Criminal Court, which was held in Kampala, Uganda, from 31 May to 11 June 2010.

For the Secretary-General,
Assistant-Secretary-General
in charge of the Office of Legal Affairs

Je certifie que le texte qui precede est une copie conforme des Amendements sur le crime d'agression du Statut de Rome de la Cour Pénale Internationale, adoptés le 11 juin 2010 à la treizieme séance plénière de la Conference de révision du Statut de Rome de la Cour Pénale Internationale, tenue à Kampala, en Ouganda, du 31 mai au 11 juin 2010.

Pour le Secrétaire général,
Le Sous-Secrétaire général
chargé du Bureau des affaires juridiques

Stephen Mathias

United Nations, New York
29 November 2010

Organisation des Nations Unies
New York, le 29 novembre 2010